

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/67/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012200192
Dátum vydania rozhodnutia:	09.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012200192.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: PPC Power, a.s., so sídlom Magnetová 12, 831 04 Bratislava, právne zastúpený: Škubla & Partneri s.r.o., so sídlom Digital Park II, Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Vázovova 2, 815 11 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/23911-134832/2011/990423-r zo dňa 16. decembra 2011, o odvolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, č.k. 2S 41/2012-123 z 20. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 41/2012-123 zo dňa 20. apríla 2012 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 109 ods. 1 písm. b/ prvá veta Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) prerušil konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/23911-134832/2011/990423-r zo dňa 16. decembra 2011, ktorým ako druhostupňový správny orgán potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 500/230/20749/11/Ral zo dňa 5. októbra 2011, ktorým nevyhovel žiadosti žalobcu o vrátenie zaplatených preddavkov na daň z emisných kvót v sume 300 000 €, a to do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní o súlade ustanovenia § 51b zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení zákona č. 548/2010 Z.z. a zákona č. 129/2011 Z.z. s Ústavou Slovenskej republiky, Dodatkovým protokolom k Dohovoru a Zmluvou o fungovaní Európskej únie, vedenom pod sp.zn. PL. ÚS 114/2011.

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že vyhovel návrhu žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie krajského súdu v predmetnej veci závisí od rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní o súlade právnych predpisov vedenom pod sp.zn. PL. ÚS 114/2011.

Žalobca podal v zákonnej lehote proti vyššie uvedenému uzneseniu na krajskom súde odvolanie, žiadajúc, aby odvolací súd uznesenie krajského súdu zmenil tak, že súdne konanie preruší podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ druhá veta OSP až do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní o súlade ustanovenia § 51b zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení zákona č. 548/2010 Z.z. a zákona č. 129/2011 Z.z. s Ústavou Slovenskej republiky, Dodatkovým protokolom k Dohovoru a Zmluvou o fungovaní Európskej únie. Žalobca zastáva názor, napadnuté uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ OSP, keďže krajský súd aplikoval podľa jeho názoru nesprávne ustanovenie (resp. nesprávnu vetu) OSP, t.j. ust. § 109 ods. 1 písm. b/ prvá veta OSP.

Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že krajský súd síce v napadnutom uznesení rozhodol o prerušení konania, avšak s podnetom žalobcu, aby podal návrh Ústavnému súdu SR na zaujatie stanoviska o súlade ust. § 51b zákona o dani z príjmov s právnymi predpismi vyššej právnej sily, uvedenom v návrhu, sa nijakým spôsobom nevysporiadal. Žalobca má za to, že ak súd prvého stupňa mal pochybnosti o tom, či právny predpis je v súlade s Ústavou SR, prípadne s iným predpisom vyššej právnej sily, má povinnosť podať návrh Ústavnému súdu SR na preskúmanie súladnosti tohto právneho predpisu, prípadne jeho konkrétneho ustanovenia. Žalobca už v návrhu uviedol, že existuje aj dôvodná obava, že Ústavný súd SR nerozhodne vo veci poslaneckého návrhu do konca roka 2012, t.j. do konca účinnosti aplikácie ust. § 51b zákona o dani z príjmov. Ďalej uviedol, že po uplynutí tejto lehoty, právna úprava ust. § 51b zákona o dani z príjmov môže stratiť platnosť a Ústavný súd SR bude povinný konanie o poslaneckom návrhu zastaviť podľa zákona o organizácii ÚS SR. Poukázal predovšetkým na skutočnosť, že ak by návrh na zaujatie stanoviska podal krajský súd, toto podanie by malo rozdielne účinky. Ústavný súd SR by v konaní pokračoval, a to aj prípade, ak by právny predpis stratil platnosť a účinnosť. Dodal, že v prípade návrhu všeobecného súdu ide o konkrétnu kontrolu ústavnosti relevantnú pre konkrétne konanie a jeho účastníkov.

Žalobca ďalej podaním osobne doručeným krajskému súdu dňa 06.11.2012 žiadal o rozhodnutie o návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ druhá veta OSP, a v prípade, ak sa stotožní s argumentáciou žalobcu o nesúlade ust. § 51b zákona o dani z príjmov s právom EÚ, toto konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ OSP preruší a požiadal Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ (ďalej len „ZFEÚ“). Uviedol, že Ústavný súd SR konanie o súlade právnych predpisov vedené pod sp.zn. PL. ÚS 114/2011 zastavil z dôvodu späťvzatia návrhu poslancov. Má za to, že prekážka konania, z dôvodu ktorej krajský súd toto konanie prerušil, odpadla (zastavenie konania pred Ústavným súdom SR) a krajský súd je teda povinný v konaní pokračovať, t.j. opätovne prerušiť konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ druhá veta OSP a požiadať Ústavný súd SR o posúdenie ust. § 51b zákona o dani z príjmov s Ústavou SR. Poukázal na skutočnosť, že podaním doručeným Ústavnému súdu SR dňa 22.08.2012 sa krajský súd v súvislosti s iným konaním vedeným pod sp.zn. IS 130/2011 obrátil na Ústavný súd SR s návrhom na konanie o súlade § 51b zákona o dani z príjmov s Ústavou SR. Na záver poukázal na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej Ústavný súd SR v konaní o nesúlade právneho predpisu s Ústavou SR pokračuje, a to aj v prípade, ak by právny predpis stratil platnosť a účinnosť.

Žalovaný odvolací návrh nepodal.

O opravnom prostriedku rozhodoval najprv v súlade s § 374 ods. 4 OSP sudca krajského súdu, vzhľadom na to, že napadnuté rozhodnutie vydala vyššia súdna úradníčka. Sudca však odvolaniu nevyhovel v celom rozsahu, a preto predložil vec na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako odvolaciemu súdu. Uviedol, že konanie v prejednávanej veci bolo prerušené podľa prvej vety § 109 ods. 1 písm. b/ OSP z dôvodu prebiehajúceho konania na Ústavnom súde SR (sp.zn. PL. ÚS 114/2011) o návrhu skupiny poslancov NR SR o súlade ust. § 51b zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení zákona č. 548/2010 Z.z. a zákona č. 129/2011 Z.z. s čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a/ a ods. 4, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 55 ods. 2, čl. 59 ods. 2 a čl. 87 ods. 1 Ústavy SR, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 2 ods. 2, čl. 28, čl. 30, čl. 49 a čl. 288 Zmluvy o fungovaní EÚ. Ďalej uviedol,

že uvedené konanie bolo uznesením Ústavného súdu SR PL. ÚS 114/2011-211 zo dňa 19. septembra 2012 zastavené, nakoľko navrhovatelia písomným podaním doručeným Ústavnému súdu SR 6. augusta 2012 vzali návrh v celom rozsahu späť z dôvodu, že „prijatím zákona č. 189/2012 Z.z., ktorým sa dopĺňa zákon č. 609/2007 Z.z. o spotrebnej dani z elektriny, uhlia a zemného plynu a o zmene a doplnení zákona č. 98/2004 Z.z. o spotrebnej dani z minerálneho oleja v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, došlo k vypusteniu napadnutého ustanovenia § 51b zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov.

Skonštatoval, že vzhľadom na zastavenie konania o návrhu skupiny poslancov NR SR dodatočne odpadol dôvod prerušenia konania, ktorý uviedol vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení. Zároveň však poukázal na skutočnosť, že konanie s rovnakým predmetom na Ústavnom súde SR prebieha na základe návrhu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 8. augusta 2012, ktorý v konaní vedenom pod sp.zn. 1S 130/2011 na základe žaloby žalobcu podanej dňa 3. mája 2011 preskúmava zákonnosť rozhodnutí žalovaného z 01.03.2011, 02.03.2011, 22.03.2011, 01.04.2011 a 02.05.2011 týkajúcich sa určenia priemerných cien emisných kvót na účely vyčíslenia základu dane z emisných kvót. Konanie na Ústavnom súde SR vedené pod sp.zn. RVP 11177/2012 a do dnešného dňa o ňom nebolo rozhodnuté. Zdôraznil, že ide o konanie, od výsledku ktorého závisí posúdenie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktoré je predmetom súdneho prieskumu, nakoľko aplikácia namietaného § 51b zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov je v danej veci kľúčová. Otázku súladu uvedeného ustanovenia s ústavným poriadkom SR podľa názoru krajského súdu v predmetnom konaní nie je oprávnený riešiť, resp. ide o predbežnú otázku, ktorá bude mať pre rozhodnutie vo veci zásadný význam.

Krajský súd je toho názoru, že konanie v prejednávanej veci má byť naďalej prerušené podľa § 109 ods. 1 písm. b/ veta prvá OSP, ev. podľa § 109 ods. 2 písm. c/ OSP, a to po dobu trvania konania na Ústavnom súde SR o súlade § 51b zákona o dani z príjmov s Ústavou SR, medzinárodnými zmluvami, avšak nie do skončenia konania vedeného pod sp.zn. PL. ÚS 114/2011, ktoré bolo zastavené, ale do skončenia konania o návrhu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 08.08.2012, vedeného pod sp.zn. RVP 11177/2012. Na záver uviedol, že krajský súd nemieni vyhovieť odvolaniu žalobcu, teda prerušiť konanie podľa druhej vety § 109 ods. 1 písm. b/ OSP a podať návrh Ústavnému súdu SR na zaujatie stanoviska, ani sa pripojiť k návrhu krajského súdu podaného v konaní 1S 130/2011, nakoľko sa s jeho argumentáciou nestotožňuje. Konanie na ústavnom súde o tomto návrhu však považuje za rozhodovanie o predbežnej otázke, ktorú v správnom súdnictve nie je oprávnený riešiť, resp. ktorá bude mať pre rozhodnutie vo veci zásadný význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Odvolací súd zistil, že žalobou doručenou krajskému súdu dňa 6. februára 2012 sa žalobca domáhal, aby súd prvého stupňa prerušil konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ OSP a požiadal Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Žalobca následne dňa 8. februára 2012 doručil krajskému súdu návrh na prerušenie konania a rozhodnutie o podaní návrhu na Ústavný súd SR na zaujatie stanoviska o súlade ust. § 51b zákona o dani z príjmov s Ústavou SR podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ OSP.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 246c ods. 1 OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy (t.j. druhá hlava piatej časti OSP) sa postupuje v

případoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ OSP, súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je vecne správne. Odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia a správnosťou dôvodov a v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP plne poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia.

Pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na povahu ustanovenia § 109 ods. 1 OSP, ktoré upravuje prípady, keď je súd povinný konanie prerušiť (obligatórne prerušenie konania). V konaní tak nepokračuje až do odpadnutia prekážky brániacej riadnemu pokračovaniu v konaní. Podľa písm. b/ citovaného ustanovenia má súd povinnosť konanie prerušiť, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť, a to ani ako otázku predbežnú. V danom prípade krajský súd v napadnutom rozhodnutí reflektoval na skutočnosť, že prebieha konanie na Ústavnom súde SR vedené pod sp.zn. RVP 11177/2012, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie v danej veci.

Poukazujúc na judikaturu Ústavného súdu SR (napr. uznesenie III. ÚS 99/08-21 z 01.04.2008), odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 109 ods. 1 písm. b/ druhá veta OSP nezakladá nárok účastníka konania, aby sa všeobecný súd vždy stotožnil s jeho názorom, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Rozhodujúce je, či všeobecný súd sám dospeje k záveru o možnom nesúlade právneho predpisu. Zákon teda neukladá všeobecnému súdu povinnosť vyhovieť návrhu účastníka na prerušenie konania na základe ním uvedeného dôvodu a na podanie návrhu na Ústavný súd SR na zaujatie stanoviska podľa § 109 ods. 1 písm. b/ druhá veta OSP.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 219 ods. 1 OSP napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovení § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1, § 250k ods. 1 a žalobcovi ich náhradu nepriznal, lebo v odvolacom konaní nebol úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.